

Lei de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galiza

ÍNDICE

Exposición de motivos

Título I Disposicións xerais

Capítulo I Obxecto e conceptos xerais

- Artigo 1. Obxecto da lei.
- Artigo 2. Definicións.
- Artigo 3. Obrigas xerais.

Capítulo II Organización

- Artigo 4. Sistema de Prevención e Defensa contra Incendios Forestais de Galiza.
- Artigo 5. Órgano competente.
- Artigo 6. Competencias da Comunidade Autónoma.
- Artigo 7. Competencias das entidades locais.
- Artigo 8. Cooperación administrativa.

Título II Planeamento da defensa do espazo rural face os incendios forestais

Capítulo I Elementos básicos do planeamento

- Artigo 9. Épocas de perigo
- Artigo 10. Índice de risco diario de incendio forestal.
- Artigo 11. Zonificación do territorio segundo o risco espacial de incendio forestal.
- Artigo 12. Zonas de alto risco de incendio.

Capítulo II Planeamento da defensa do espazo rural

- Artigo 13. Planeamento da defensa face os incendios forestais.
- Artigo 14. Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza.
- Artigo 15. Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.
- Artigo 16. Planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.
- Artigo 17. Planeamento inframunicipal e particular de defensa contra os incendios forestais.

Título III

Actuacións preventivas

Capítulo I

Infraestruturas preventivas

- Artigo 18. Redes de defensa contra os incendios forestais de distrito forestal.
Artigo 19. Normalización das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos.
Artigo 20. Redes de faixas de xestión de biomasa.

Capítulo II

Defensa de persoas e bens

- Artigo 21. Redes secundarias de faixas de xestión de biomasa.
Artigo 22. Procedemento para a xestión da biomasa no ámbito das redes secundarias.
Artigo 23. Edificación en zonas de alto risco de incendios forestais e medidas de prevención de incendios forestais nas urbanizacións.

Capítulo III

Silvicultura preventiva

- Artigo 24. Silvicultura, forestación e reforestación.

Capítulo IV

Ordenación preventiva do terreo forestal

- Artigo 25. Usos prohibidos con carácter xeral.
Artigo 26. Ordenación das repoboacións forestais.
Artigo 27. Redes primarias de faixas de xestión de biomasa.
Artigo 28. Depósitos de produtos inflamábeis.

Capítulo V

Reorganización preventiva do espazo forestal

- Artigo 29. Reorganización da propiedade forestal e fomento das agrupacións de propietarios forestais.
Artigo 30. Sistema de reorganización da propiedade forestal.

Título IV

Condicións de acceso, circulación e permanencia en zonas forestais

- Artigo 31. Condicións de acceso.
Artigo 32. Excepcións.

Título V

Uso do lume

- Artigo 33. Uso do lume.

- Artigo 34. Comunicaci3ns e autorizaci3ns de queimas de restos agr3colas e forestais.
- Artigo 35. Autorizaci3n de queimas controladas.
- Artigo 36. Outros usos do lume.
- Artigo 37. Foguetes e outras formas de lume.
- Artigo 38. Limitaci3ns 3 utilizaci3n de explosivos.
- Artigo 39. Maquinaria e equipamento.

T3tulo VI

Aproveitamentos no monte

Cap3tulo I

Aproveitamentos forestais, agr3colas e gandeiros

- Artigo 40. Autorizaci3n de aradura.
- Artigo 41. Prohibici3n ou condicionamento dos aproveitamentos de pastos nos terreos forestais.

Cap3tulo II

Actividades en terreos queimados

- Artigo 42. Aproveitamento de madeira queimada.
- Artigo 43. Limitaci3ns ao pastoreo.
- Artigo 44. Limitaci3ns 3 actividade cinex3tica.

Cap3tulo III

Vixilancia e detecci3n de incendios forestais

- Artigo 45. Vixilancia e detecci3n.
- Artigo 46. Sistemas de detecci3n.
- Artigo 47. Sistemas de vixilancia m3bil.

Cap3tulo IV

Extinci3n e investigaci3n de incendios forestais

- Artigo 48. Extinci3n, remate, vixilancia e investigaci3n ap3s de incendio forestal.
- Artigo 49. Mantemento e restauraci3n dos terreos incendiados.

T3tulo VII

R3xime sancionador

Cap3tulo I

Infracci3ns e sancions

- Artigo 50. Infracci3ns en materia de incendios forestais.
- Artigo 51. Cualificaci3n das infracci3ns.
- Artigo 52. Criterios para a gradaci3n das sancions.
- Artigo 53. Sancions accesorias.

Capítulo II

Procedemento sancionador

Artigo 54. Competencia sancionadora.
Artigo 55. Prazo de resolución.

Título VIII

Incentivos

Artigo 56. Obxecto.
Artigo 57. Clases.
Artigo 58. Persoas beneficiarias.
Artigo 59. Colaboración coas entidades locais.

Disposicións adicionais

Disposicións transitorias

Disposición derogatoria

Disposicións finais

Exposición de motivos

I

O monte e o conxunto do medio rural é un patrimonio esencial para o desenvolvemento sustentábel dun país. Especialmente en Galiza, onde os terreos de monte constitúen máis do 65% da súa superficie e onde integrados con eles hai 315 municipios cuns 31.550 núcleos de poboación, máis do 90% deles cunha poboación inferior aos 500 habitantes.

O monte desempeña unha triple funcionalidade, desde o punto de vista social, ambiental e económico. Os recursos que aporta benefician a toda a sociedade, o que obriga ás Administracións Públicas a velaren pola súa conservación, protección, rexeneración e mellora dos seus aproveitamentos. O artigo 4 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, contempla a función social dos montes vinculada á produción de recursos naturais e servizos ambientais. Alén diso, en Galiza ten unha especial relevancia o aspecto económico dos montes, ao ter as actividades desenvoltas nos mesmos un carácter estratéxico para o desenvolvemento do medio rural, tendo en conta que aproximadamente o 50% da produción forestal do Estado extraése dos montes galegos, e ser unha importante base territorial para o desenvolvemento da gandaría extensiva.

Mais o importante valor que o monte desempeña para a nosa sociedade no seu conxunto vén sendo ameazado pola propagación de incendios forestais, afectando á súa riqueza ambiental e ás actividades agroforestais que se desenvolven no mesmo.

As causas que orixinan os lumes forestais son de diversa índole, existindo causas estruturais que constitúen factores subxacentes, mais que ningunha delas por sí soa constitúen unha causa inmediata dos incendios forestais. Unha parte das causas estruturais que inciden na proliferación de incendios forestais están relacionadas coa situación de abandono e progresivo despoboamento que ao longo dos últimos decenios se veu producindo no espazo rural galego, que provocou unha abrupta desagrarización e abandono de terras cultivadas en moitas comarcas rurais de Galiza; o cambio de usos do monte; a ausencia de ordenación dos usos do territorio desde o punto de vista agrario, forestal e mesmo urbano; os descoidos ou negligencias no uso do lume en prácticas de xestión agroforestal; a existencia de conflitos sociais arraigados en determinadas zonas que se dirimen prendéndolle lume ao monte; e tamén o incremento da delincuencia incendiaria agravada pola falta dun rexeitamento social contundente á mesma.

Esta situación débenos facer conscientes de que os incendios forestais no medio rural constitúen unha grave ameaza para calquera política seria de desenvolvemento rural, ademais de comprometer a sustentabilidade económica e social de Galiza.

A política de defensa do medio rural contra os incendios, pola súa vital importancia para o país, non pode ser implementada de forma illada, senón integrándose nun contexto máis amplo de planificación do territorio e de desenvolvemento rural, comprometendo a todas as administracións, ás persoas propietarias de terreos forestais, aos labregos e labregas, ás comunidades de montes veciñais en man común, á sociedade do medio rural e en xeral ao conxunto da cidadanía.

Os terreos forestais e as súas zonas de influencia teñen unha configuración específica que dificulta a súa protección contra os incendios forestais, entre outras, estas características son a fragmentación da propiedade, o desequilibrio entre zonas, o abandono da agricultura, a gandaría extensiva sen control e a progresiva transformación das parcelas agrícolas fragmentadas en terreos de monte, o que deu lugar a un progresivo desorden do territorio incrementando a ameaza derivada dun incendio forestal.

II

Ao longo dos últimos anos vimos asistindo ademais a unha crecente proliferación de incendios na interfaz urbano-forestal, isto é, nas áreas que abranguen o perímetro común entre os terreos forestais e os núcleos de poboación habitados.

Alén das políticas e medidas de organización territorial de carácter estrutural que axuden a evitar esta situación, cómpre adoptar a curto prazo actuacións que controlen a existencia de biomasa vexetal con alto potencial combustíbel nas proximidades dos núcleos de poboación, asegurando a súa retirada con anterioridade á época de perigo de incendios, ben a través da obriga das persoas titulares ben por medio da execución subsidiaria, a través de procedementos áxiles, por parte das administracións públicas.

Xa que logo a desorganización do territorio obriga a termos que asumir a curto e medio prazo a estratexia de defensa do rural contra os incendios, que pasa pola defensa primordial das persoas e dos bens xunto á defensa dos recursos forestais.

III

Cómpre dotar a Galiza dunha nova norma que permita establecer as medidas preventivas que faciliten a loita contra o lume e que sirva así mesmo para a posta en valor da potencialidade produtiva, ecolóxica e social do monte galego como base do desenvolvemento sustentábel do medio rural do noso país.

O marco normativo xeral de referencia en materia de prevención e incendios forestais vén determinado por diversa normativa de ámbito comunitario e estatal que convén desenvolver e adaptar á nosa realidade, tendo en conta as competencias previstas nos artigos 27.10º do Estatuto de autonomía de Galiza, 148.1.8º e 149.1.23º da Constitución de 1978.

Os artigos 43, 44.3, 48 e 50 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes, modificada pola Lei 10/2006, do 28 de abril, atribúen ás Comunidades Autónomas facultades para desenvolver aspectos da defensa contra incendios forestais que até o de agora foron aplicados en Galiza por medio de regulamentos máis non con normas de rango de lei, polo que convén superar esa situación, dotándonos dese marco regulador legislativo que contribúa a afortalar a seguridade xurídica das administracións públicas galegas e dos cidadáns na prevención e defensa contra os incendios forestais.

Por outra banda, coa entrada en vigor da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes, recopulouse no seu Título VII o réxime sancionador nesa materia, sen prexuízo do que dispoña ao respecto a lexislación autonómica. Non obstante, a norma antes citada non

establece atribucións competenciais concretas para a imposición das sancións e medidas que prevé, limitándose no seu artigo 73.1 a conter unha indicación recoñecendo a facultade aos órganos da Comunidade Autónoma que teñan atribuída a competencia en cada caso. Tendo en conta esta circunstancia, faise necesario realizar o desenvolvemento desta normativa básica, tanto da atribución competencial como doutros aspectos non contemplados naquela.

A prevención e defensa de incendios forestais atópase tamén incluída no campo da protección civil, cuxa normativa está esencialmente contida na Lei 2/1985, de 21 de xaneiro, de Protección Civil, no Real Decreto 407/1992, de 24 de abril, polo que se aproba a Norma Básica de Protección Civil, e no Acordo do Consello de Ministros de 18 de marzo de 1993, polo que se aproba a Directriz Básica de Planificación de Protección Civil de Emerxencias por Incendios Forestais. Materia esta, a de protección civil, desenvólta pola normativa galega en materia de emerxencias.

A lexislación en materia de réxime local tamén regula as competencias en materia de protección e defensa contra os incendios forestais dos entes locais, en concreto nos artigos 80.2,c) da Lei 5/1997, do 22 de xullo, de Administración local de Galiza e 25.2,c) da Lei 7/1985, do 2 de abril, de Bases de Réxime local.

IV

A presente lei ten como un dos seus obxectivos actualizar o réxime xurídico da loita contra os incendios no medio rural, integrando nel a prevención e a extinción ademais da protección da poboación, das infraestruturas e das instalacións agrarias, pois unicamente considerando estas tres liñas de actuación no seu conxunto será posible garantir un tratamento eficaz do problema.

A planificación preventiva pasa a ser un elemento estrutural fundamental deste sistema, que se asenta na actuación concertada de todas as administracións actuantes no ámbito da defensa contra os incendios forestais.

O sistema de defensa contra os incendios no medio rural exposto nesta lei identifica os obxectivos e recursos e tradúcese nun modelo activo, dinámico e integrado, encadrando nunha lóxica de medio e longo prazo os instrumentos dispoñíbeis, cos seguintes criterios básicos:

1. Organizar a xestión de biomasa en zonas estratéxicas, especialmente aquelas declaradas de alto risco de incendio, unido á construción e mantemento de faixas exteriores de protección de zonas poboadas, tratamento de áreas forestais nun esquema de intervención segundo modelos silvícolas previamente establecidos, no ámbito das dúas dimensións que se complementan, a defensa de persoas e bens e a defensa dos montes.
2. Reforzar as estruturas de extinción e de prevención dos incendios forestais.
3. Ampliar os esforzos de educación, sensibilización, divulgación e extensión agroforestal para a defensa do medio rural contra os incendios e para o uso correcto do lume nestes lugares.

4. Reforzar a vixilancia e poñer coto á actividade criminal incendiaria mediante a colaboración veciñal ademais de asegurar a eficacia na fiscalización e aplicación do réxime sancionador instituído.

V

A presente Lei, tendo en conta a experiencia acumulada, incorpora novidades no ámbito da defensa contra incendios forestais no eido da planificación, da xestión de biomasa vexetal e na intervención das administracións públicas e dos particulares.

O título I regula as disposicións xerais, onde se inclúen as definicións dos termos utilizados ao longo da lei, así como a organización do sistema de prevención contra os incendios forestais de Galiza e a distribución competencial entre os distintos órganos das administracións públicas galegas.

O título II adícase ao planeamento da defensa do espazo rural face os incendios forestais, co establecemento dunha planificación en catro niveis, autonómico, de distrito, municipal ou inframunicipal, co obxecto de asegurar a consistencia territorial das políticas, instrumentos, medidas e accións, nunha lóxica de colaboración entre todas as administracións e cidadáns. A planificación vaise realizar a través dun instrumento, o PLAN DE PREVENCIÓN E DEFENSA CONTRA INCENDIOS FORESTAIS DE GALIZA, o cal engloba a planificación preventiva máis a operacional. Esta planificación tende a contemplar o problema no seu conxunto e permitirá axilizar e coordinar de maneira máis efectiva as intervencións preventivas e as de extinción de todos os organismos con competencias na loita contra incendios en Galiza.

O título III adícase ás actuacións preventivas, contemplando as infraestruturas de prevención e defensa contra os incendios forestais, a ordenación preventiva do terreo forestal, as medidas de silvicultura preventiva e presta especial atención á defensa das persoas e os bens ante a ameaza dos incendios forestais.

Como medida máis novedosa neste sentido incorpórase a xestión da biomasa a través do establecemento de redes de xestión que engloban os terreos contiguos aos núcleos de poboación, ás instalacións industriais e de recreo, ás infraestruturas de transporte e de distribución de enerxía eléctrica, sentando as bases para unha nova actuación que ten por obxectivo principal protexer a seguridade das persoas. A estes efectos tamén se define un cadro xurídico que permite e acelera a intervención da administración no que atinxe á retirada de biomasa vexetal nas zonas próximas aos núcleos rurais antes da época de perigo de incendios.

O título IV refírese á regulación da condicións de acceso, permanencia e circulación en zonas forestais, en especial nas épocas de perigo alto de incendios forestais.

O título V regula o uso daquelas actividades nas que se emprega o lume, coa finalidade de atenuar as accións que conlevan maior risco de produción de incendios forestais.

O título VI contempla as condicións para a realización de determinados aproveitamentos forestais, agrícolas e gandeiros no monte, atendendo á compatibilidade entre esas actividades e a rexeneración das zonas incendiadas.

O título VII refírese ao réxime sancionador, partindo da normativa básica recollida na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes.

O título VIII regula os incentivos ás persoas titulares de terreos forestais, especialmente a aqueles afectados polas figuras preventivas nos planeamentos, e ademais a colaboración coas entidades locais de cara á prevención e extinción dos incendios forestais.

Título I

Disposicións xerais

Capítulo I

Obxecto e conceptos xerais

Artigo 1. Obxecto da Lei.

A presente Lei ten por obxecto defender os montes ou terreos forestais face aos incendios e protexer as persoas e os bens por eles afectados, promovendo a adopción dunha política activa de prevención coordinada de todas as administracións públicas de acordo coa lexislación galega en materia de emerxencias, baseada en:

- a) Actuar nos montes e áreas confinantes mediante os tratamentos axeitados da biomasa vexetal.
- b) Compatibilizar e regular os aproveitamentos e transformacións do monte e zonas agrarias confinantes coa finalidade de evitar os incendios.
- c) Establecer as condicións para a protección dos asentamentos rurais respecto dos incendios forestais, no marco dunha política integral de desenvolvemento rural.
- d) Regular as repoboacións forestais co propósito de ordenar silvicolamente as novas repoboacións nos perímetros dos asentamentos de poboación e de actuar en unidades de xestión xustentábeis e rendíbeis e que contén, entre outros criterios, coa axeitada planificación preventiva.
- e) Regular a redacción dos diferentes plans de prevención e defensa e a coordinación entre as distintas administracións.

Artigo 2. Definicións.

Aos efectos da presente Lei, defínense os seguintes termos:

1. Monte ou terreo forestal: todo terreo no que vexetan especies forestais arbóreas, arbustivas, de matogueira ou herbáceas, sexa espontaneamente ou procedan de sementeira ou prantación, que cumpran ou poidan cumprir funcións ambientais, protectoras, produtoras, culturais, paisaxísticas ou recreativas.

Teñen tamén a consideración de monte ou terreo forestal os demais terreos descritos no artigo 5 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes.

Non terán a consideración de monte ou terreo forestal os terreos adicados ao cultivo agrícola, o solo urbán, os núcleos rurais e o solo urbanizábel delimitado, incluíndo a canle e a zona de dominio público hidráulico destes solos, e aqueles outros excluídos pola normativa vixente, así como os terreos rústicos de protección agropecuaria.

- 2. Incendio forestal:** o lume que se estende sen control sobre combustíbeis forestais situados no monte, incluíndose os enclaves forestais localizados en terreos agrícolas calquera que fora a súa extensión.
- 3. Queima:** lume que se estende sen control sobre monte raso.
- 4. Queima de restos agrícolas:** lume que se aplica sobre restos agrícolas previa comunicación á administración forestal.
- 5. Queima de restos forestais:** lume que se aplica a restos forestais previa autorización da administración forestal.
- 6. Queima controlada:** lume que se aplica para o control da biomasa forestal con criterios de idoneidade técnica e baixo a supervisión da administración forestal.
- 7. Terreos queimados:** aqueles que foran afectados temporalmente por un incendio forestal.
- 8. Forestal:** todo o relativo aos montes.
- 9. Repoboación forestal:** introdución de especies forestais nun terreo mediante sementeira ou plantación. Pode ser forestación ou reforestación.
- 10. Forestación:** repoboación, mediante semente ou plantación, dun terreo que era agrícola ou estaba adicado a outros usos non forestais.
- 11. Reforestación:** a reintrodución de especies forestais, por medio de semente ou plantación, en terreos que xa estiveron poboados forestalmente até épocas recentes mais que quedaron rasos por mor de talas, incendios, vendavais, pragas, enfermidades ou outros motivos.
- 12. Restos capaces de producir un risco de incendio:** aqueles materiais de fácil combustión e elevada inflamabilidade que poidan orixinar ou facilitar a propagación dun incendio forestal, tales como as leñas, pólas, cortizas ou similares que se xeran logo do aproveitamento das masas forestais.
- 13. Zona de influenza forestal:** as áreas estremeiras que abranguen unha franxa circundante dos terreos forestais cunha largura de 400 metros.
- 14. Xestión de biomasa:** a creación e mantemento da descontinuidade horizontal e vertical da carga de combustíbel no terreo forestal e na súa zona de influenza, a través do control ou eliminación parcial ou total da biomasa vexetal por medio do emprego das técnicas máis recomendadas e coa intensidade e frecuencia adecuadas para o cumprimento dos obxectivos previstos.
- 15. Rede de faixas de xestión de biomasa:** o conxunto de parcelas lineais do territorio estratexicamente localizadas, onde se garante o control e a eliminación total ou parcial da biomasa forestal, mediante técnicas silvícolas axeitadas co obxectivo principal de reducir o risco de incendio.
- 16. Detección de incendio:** A identificación e localización precisa das ocorrencias de incendio forestal con vista á súa comunicación rápida ás entidades responsábeis da extinción.
- 17. Índice de risco diario de incendio forestal:** A expresión numérica que traduza o estado da biomasa forestal e da meteoroloxía nun momento dado, de modo que se poidan prever as condicións de inicio e propagación dun incendio.
- 18. Instrumentos de xestión forestal:** engloban os proxectos de ordenación de montes, plans dasocráticos, plans técnicos ou outras figuras equivalentes, como os Plans de Ordenación de Recursos Forestais.
- 19. Mosaico de parcelas de xestión de biomasa:** O conxunto de parcelas do territorio no interior dos compartimentos definidos polas redes primaria e secundaria, estratexicamente localizadas, onde a través de accións de silvicultura preventiva se procede

á xestión dos distintos estratos de combustíbel e á diversificación da estrutura e composición das formacións vexetais, co obxectivo primordial de defensa do monte contra os incendios. O mosaico de parcelas de xestión de biomasa poderá estar tamén situada fóra do monte en parcelas non forestais formadas por diferentes tipos de cultivos agrícolas, situadas arredor dos núcleos poboacionais e outras infraestruturas.

20. Época de perigo alto de incendios: O período durante o cal estean en vigor medidas e accións especiais de prevención contra incendios forestais, por forza de circunstancias históricas e meteorolóxicas excepcionais.

21. Unidade de xestión forestal: A superficie forestal, cunha extensión mínima de 15 hectáreas, que vén obrigada a manter un instrumento de xestión forestal específico e unha rede de infraestruturas preventivas básicas, e que será obxecto de priorización nas accións de fomento forestal.

22. Núcleos de poboación: Conxunto de edificios contiguos ou próximos, distanciados entre si un máximo de 50 metros e con 8 ou máis edificacións, constituíndo o seu perímetro a liña poligonal pechada que, englobando todos os edificios, delimite a menor área posible.

23. Distrito forestal: cada unha das unidades administrativas, baixo dependencia orgánica e funcional da dirección xeral competente en materia forestal, nas que se organizan territorialmente os servizos de prevención e extinción de incendios forestais.

24. Tesela: parcela forestal.

25. Persoa directora de extinción: Persoa responsábel do dispositivo de extinción nun incendio forestal, dotada da autoridade necesaria para organizar os medios propios da Xunta e os que proporcionen o resto das entidades e administracións implicadas no dispositivo.

Artigo 3. Obrigas xerais.

1. Toda persoa deberá extremar o cuidado do monte na realización de usos ou actividades no mesmo, respectando as prohibicións, limitacións ou normas establecidas ao efecto na presente Lei e na súa normativa de desenvolvemento, así como na normativa básica estatal.

2. Toda persoa ou entidade deberá prestar a colaboración requirida, de acordo coas súas posibilidades, polas autoridades competentes na loita contra os incendios forestais e para a adopción de medidas de prevención ou protección.

3. As persoas propietarias, arrendatarias e usufrutuarias de terreos forestais e das zonas de influencia forestal, así como titulares ou concesionarias de infraestruturas públicas ubicadas nos mesmos, teñen a obriga de mantelos en condicións que contribúan a prever ou evitar os incendios forestais, respectando especialmente as relativas á xestión da biomasa vexetal e ás disposicións relativas ás especies que se recollen na disposición adicional terceira da presente Lei.

As obrigas a que se refire o parágrafo anterior entenderanse sen prexuízo das establecidas pola consellaría competente en materia de medio ambiente no suposto de terreos incluídos en espazos naturais protexidos.

4. A realización de actividades que poidan levar parello o risco de incendios forestais, tanto nos terreos forestais como nas súas áreas de influencia, axustarase ao disposto na presente Lei e na súa normativa de desenvolvemento.

Capítulo II Organización

Artigo 4. Sistema de Prevención e Defensa contra Incendios Forestais de Galiza.

1. O Sistema de Prevención e Defensa contra Incendios Forestais de Galiza está formado polo conxunto de medidas e accións dirixidas á prevención e protección do monte contra os incendios forestais. Estas medidas e accións comprenden a sensibilización, planificación, ordenamento do espazo forestal e agrario, silvicultura, infraestruturas, vixilancia preventiva, detección, combate e control a levar a cabo polas administracións e entidades implicadas no ámbito da defensa contra os incendios forestais.
2. Aos efectos da coordinación das medidas e accións a que se refire o apartado 1 deste artigo, o órgano competente en materia forestal manterá un sistema de xestión dos incendios forestais e levará un rexistro cartográfico e informático das superficies queimadas e das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos.
3. Para integrar toda información necesaria no sistema referido no número anterior, regularase e normalizarase o sistema de toma de datos, así como as súas fontes e o acceso dos interesados, por Orde da consellaría con competencias en materia forestal.

Artigo 5. Órgano competente.

1. Corresponde á Xunta de Galiza a xestión e dirección do Sistema de Prevención e Defensa contra Incendios Forestais de Galiza.
2. As competencias da Xunta de Galiza galega en materia de incendios forestais exerceranse polo Consello da Xunta e a a Consellaría competente en materia forestal, nos termos previstos na presente lei.

Artigo 6. Competencias da Comunidade Autónoma.

1. Corresponde á Xunta de Galiza:
 - a) Establecer a política xeral de prevención e loita contra os incendios forestais.
 - b) Elaborar e aprobar o Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza, así como os Plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.
 - c) Establecer as zonas de alto risco de incendio e épocas de perigo de incendios forestais.
 - d) Programar e executar actuacións de prevención e loita contra os incendios forestais.
 - e) Establecer as medidas de prevención e loita contra os incendios forestais que sexa necesario adoptar tanto pola administración como polos particulares e asegurar o seu cumprimento.
 - f) Xestionar as redes primarias e secundarias de faixas de xestión da biomasa nos termos da presente Lei.
 - g) Ordear a xestión da biomasa vexetal nos termos dos artigos 21, 22 e consonte cos criterios que se establecerán regulamentariamente por Orde da consellaría competente en materia forestal.
 - h) Regular as actividades susceptíbeis de provocar incendios forestais, así como controlar e autorizar o uso do lume e a realización de actividades xeradoras de risco de incendios forestais nos termos previstos na presente lei.
 - i) Coordinar as actuacións das administracións públicas e dos particulares nas tarefas de prevención e loita contra os incendios forestais e promover mecanismos de participación social nas devanditas tarefas.
 - l) Proceder á execución subsidiaria ou directa de traballos preventivos nos termos establecidos na presente lei.
 - m) Inspeccionar a realización efectiva dos traballos incluídos no planeamento preventivo e instruír e resolver os expedientes sancionadores que no seu caso proceda.
 - n) Velar pola recuperación dos terreos incendiados e o cumprimento das medidas que a tal efecto se establezan.

o) Desenvolver campañas e actividades de educación e información para a sensibilización da cidadanía no relativo ao combate dos incendios forestais e á persecución das actividades delitivas ou negligentes que causan os incendios forestais e coordinar a execución destas campañas, con independencia das entidades que a realicen.

p) Promover a divulgación periódica do índice de risco diario de incendio forestal.

q) Divulgar as medidas preventivas aconselladas ou obrigatorias, onde se inclúen as referidas nos artigos 31, 35, 36 e 37, así como a súa incidencia territorial.

2. Estas competencias serán exercidas polo Consello da Xunta de Galiza e pola consellaría competente en materia forestal, nos termos establecidos na presente lei.

Artigo 7. Competencias das entidades locais.

Corresponde aos concellos e a outras entidades locais:

a) Elaborar e aprobar os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais, e integralos nos plans de emerxencia municipais, consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias.

b) Adoptar as medidas de prevención de incendios forestais que lles correspondan en terreos da súa titularidade.

c) Colaborar cos medios dispoñíbeis coa dirección técnica de extinción de incendios forestais.

d) A ordeación da execución das obras necesarias para conservar e manter o solo e a biomasa vexetal nas condicións precisas que eviten os incendios, en consoancia cos artigos 199.2 e 9.4 da Lei 9/2002, do 30 de decembro, de ordenación urbanística e protección do medio rural de Galiza, e de xeito máis concreto a ordeación e execución subsidiaria da xestión da biomasa nos termos dos artigos 22 e 23 da presente lei, contando para iso coa colaboración técnica e/ou económica da Xunta de Galiza nos termos previstos no artigo 59 desta Lei conforme co establecido no artigo 331.1 da Lei 5/1997, do 5 de agosto, de administración local de Galiza.

Artigo 8. Cooperación administrativa.

As administracións públicas de Galiza cooperarán entre sí e colaborarán nas tarefas de prevención e loita contra os incendios forestais, achegando os medios materiais, económicos e humanos á súa disposición nos termos da presente lei.

Título II

Planeamento da defensa do espazo rural face os incendios forestais

Capítulo I

Elementos básicos do planeamento

Artigo 9. Épocas de perigo.

1. En consideración aos antecedentes históricos sobre o risco de aparición de incendios forestais en Galiza e sobre a incidencia das variábeis meteorolóxicas no comportamento do lume, a consellaría con competencias en materia forestal definirá épocas de perigo alto, medio e baixo, que condicionarán a intensidade das medidas a adoptar para a defensa do territorio de Galiza.

2. A consellaría con competencias en materia forestal establecerá anualmente as datas correspondentes a cada época de perigo.

Artigo 10. Índice de risco diario de incendio forestal.

1. O índice de risco diario de incendio forestal establece, para cada unha das épocas de perigo, o risco diario de ocorrencia de incendio forestal, cuxos niveis son baixo (1), moderado (2), alto (3), moi alto (4) e extremo (5).
2. Este índice establécese conxugando a información do índice de risco meteorolóxico co estado da biomasa vexetal, o estado das infraestruturas preventivas das masas arbóreas e o estado dos solos.
3. O índice de risco diario de incendio forestal é elaborado pola consellaría con competencias na materia forestal e será divulgado a través da súa páxina web oficial, debendo esta ser diaria cando o índice de risco diario de incendio forestal fora de niveis alto, moi alto ou extremo, para efectos de aplicación do disposto no artigo 31 desta lei. Neste caso procurarase a difusión tamén a través de medios de comunicación social públicos e privados de ampla difusión en todo o ámbito territorial da Comunidade Autónoma.
4. O Índice de risco diario de incendio forestal, establecerase de acordo coa coherencia territorial-climática, e alomenos realizarase para as zonas da Franxa atlántica, Costa Norte e Galiza Interior. A delimitación das citadas zonas será establecida por Orde da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 11. Zonificación do territorio segundo o risco espacial de incendio forestal.

1. Para os efectos da presente lei, e con base a criterios da información histórica sobre a ocorrencia de incendios forestais, vulnerabilidade poboacional, ameazas aos ecosistemas forestais e a protección do solo fronte á erosión, clasifícase o territorio segundo o risco espacial de incendio forestal en Galiza en zonas de baixo risco, de medio risco e alto risco de incendio forestal.
2. A zonificación de Galiza segundo a probabilidade de ocorrencia de incendio forestal será aprobada por Orde da consellaría con competencias en materia forestal.

Artigo 12. Zonas de alto risco de incendio.

1. Son as superficies onde se reconece como prioritaria a aplicación de medidas máis rigorosas de defensa contra os incendios forestais ante o elevado risco de incendio, pola especial frecuencia ou virulencia dos incendios forestais ou a importancia dos valores ameazados.
2. Estas zonas serán identificadas e delimitadas a nivel de parroquia e municipal no Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza e nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito regulados nos artigos 14 e 15 da presente lei.
3. Para cada unha delas elaborárase un plan de defensa nos termos do artigo 15.9 da presente lei.
4. As zonas de alto risco de incendio son definidas por Orde da consellaría con competencia en materia forestal.

Capítulo II

Planeamento da defensa do espazo rural

Artigo 13. Planeamento da defensa face os incendios forestais.

1. O planeamento da defensa face aos incendios forestais, de acordo co establecido na lexislación galega de emerxencias, configúrase como un plan especial para facer fronte ás

emerxencias derivadas dos riscos dos incendios forestais, estruturándose nun nivel galego, de distrito, municipal así como un nivel inframunicipal que indicará, neste último, o planeamento dun monte ou dun espazo concreto mediante un instrumento de xestión.

2. O planeamento autonómico, a través do Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza organiza o sistema, define a visión, eixes estratéxicos, obxectivos e accións prioritarias.

3. O planeamento a nivel de distrito forestal, a través dos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito caracterízase pola clasificación e organización das accións e dos obxectivos definidos no Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza á escala de distrito.

4. O planeamento a nivel municipal integrará nos plans de emerxencia municipais as actuacións de prevención e defensa contra os incendios forestais do municipio, consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias.

5. No nivel inframunicipal os instrumentos de xestión terán en conta o establecido nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e nos plans de emerxencia municipais e, en todo caso, o establecido con carácter xeral no Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza.

6. Os plans previstos neste artigo deberán ser redactados por técnico forestal competente.

7. En xeral deberán axustarse aos Plans de Ordenación de Recursos Forestais existentes ou, no seu defecto, ao contemplado no artigo 31.6 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes.

Artigo 14. Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza.

1. O Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza reflectirá a política e as medidas para a defensa dos terreos forestais e as áreas de influencia forestal, englobando os plans de prevención, sensibilización, vixilancia, detección, extinción, investigación e desenvolvemento, soporte cartográfico, coordinación e formación dos medios e axentes do servizo, así como unha definición clara de obxectivos e metas a acadar, a programación das medidas e accións, orzamento e plan financeiro así como os indicadores da súa execución.

2. A elaboración, aprobación e publicación do Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza realizarase consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias. En todo caso, antes da aprobación inicial e das súas modificacións anuais, será oído o Consello Forestal de Galiza.

3. O Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza debe conter as orientacións básicas a concretar nos plans dos distritos, reflectíndose nos niveis subseguintes do planeamento.

4. Nos anos seguintes á súa aprobación, e mentres manteña a súa vixencia, deberá ser actualizado naqueles aspectos que sufran variacións, sendo incorporadas ditas modificacións ao documento inicial e aprobadas polo Consello da Xunta de Galiza.

5. As modificacións derivadas da súa actualización serán efectuadas de acordo co previsto na lexislación galega de emerxencias.

Artigo 15. Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

1. O plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito desenvolve as orientacións previstas na planificación establecidas no Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza, concretando a estratexia de distrito.

2. A elaboración dos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito corresponde ás delegacións provinciais da consellaría competente en materia forestal, sendo aprobados polo conselleiro ou conselleira competente en materia forestal.
3. Os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito conteñen as accións necesarias para a defensa contra incendios forestais e, máis alá das accións de prevención e outras medidas previstas en materia de emerxencias, inclúen a previsión e a programación integrada das intervencións das diferentes entidades implicadas no operativo contra incendios forestais.
4. Para a elaboración, coordinación e a actualización continua do planeamento do distrito contra incendios forestais estableceranse os mecanismos de participación das diferentes administracións, entidades, asociacións do sector e persoas propietarias afectadas. En todo caso, será necesario informe previo da consellaría competente en materia de medio ambiente cando o plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito afecte a espazos protexidos a efectos de adecuar as súas previsións aos plans de ordenación dos recursos naturais.
5. Nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito incluíranse previsións específicas respecto das zonas confinantes entre os diferentes distritos, para asegurar a súa coherencia.
6. Os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito serán publicados, adaptados e revisados consonte o previsto na lexislación galega de emerxencias.
7. A consellaría competente en materia forestal, a través dos distritos forestais, poderá crear e implementar programas especiais de intervención no ámbito dos plans de defensa para áreas forestais contiguas a infraestruturas de elevado valor estratéxico e para áreas forestais estratéxicas de elevado valor, de acordo co establecido nos Plans de Ordenación de Recursos Forestais.
8. As áreas referidas no número anterior designaranse, a proposta da dirección xeral competente en materia de montes, e por Orde da consellaría competente en materia forestal, oída a consellaría con competencias en materia de medio ambiente.
9. Para cada unha das zonas de alto risco de incendio elaborárase un plan específico de defensa, que se integrará no plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e que, como mínimo, terá en conta:
 - a) As medidas e traballos preventivos aplicábeis a elas. Estes traballos preventivos incluírán devasas, vías de acceso e puntos de auga que deben realizar as persoas titulares dos montes da zona, así como os prazos e modalidades de execución, sen prexuízo da colaboración coas administracións públicas.
 - b) Os usos, costumes e actividades que poidan existir na zona e que se manifesten a través da provocación reiterada de lumes ou do uso negligente do lume.
 - c) O establecemento e dispoñibilidade de medios de vixilancia e extinción necesarios para dar cobertura a toda a superficie forestal da zona, coas previsións para o seu financiamento.
 - d) A regulación dos aproveitamentos e usos que poidan dar lugar a risco de lumes forestais.

Artigo 16. Planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.

1. O planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais integrarase nos plans municipais de emerxencias, consonte o establecido na lexislación galega de emerxencias.

2. A estrutura dos plans municipais de prevención e defensa contra incendios forestais será establecida por Orde da consellaría con competencias en materia forestal, de acordo coas directrices que estableza a normativa aplicábel en materia de emerxencias.

3. A dirección xeral competente en materia forestal informará preceptivamente e con carácter vinculante os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais antes da súa aprobación.

4. A coordinación e a xestión do planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais competen aos Alcaldes ou Alcaldesas. A elaboración, execución e actualización deste planeamento ten carácter obrigatorio.

Artigo 17. Planeamento inframunicipal e particular de defensa contra os incendios forestais.

1. Todas as iniciativas particulares de prevención e defensa deben estar articuladas e encadradas nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

2. Todos os instrumentos de xestión forestal deben explicitar non só accións de silvicultura de defensa dos montes contra os incendios forestais e das infraestruturas dos terreos forestais, senón tamén a súa integración e compatibilización cos instrumentos de planeamento de nivel superior, en concreto os plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

3. Os instrumentos de xestión forestal, das zonas de ámbito inframunicipal ou particular, deben ser presentados, para a súa aprobación, á consellaría competente en materia forestal no prazo de tres meses despois da súa redacción.

Título III Actuacións preventivas

Capítulo I Infraestruturas preventivas

Artigo 18. Redes de defensa contra os incendios forestais do distrito forestal.

1. As redes de defensa contra os incendios forestais do distrito concretan territorialmente, e de forma coordinada, o conxunto de infraestruturas e equipamentos vinculados á defensa e loita contra os incendios forestais.

2. As redes de defensa contra os incendios forestais do distrito integran os seguintes compoñentes:

- a) Redes de faixas de xestión de biomasa.
- b) Mosaico de parcelas de xestión de biomasa.
- c) Rede viaria forestal.
- d) Rede de puntos de auga.
- e) Rede de vixilancia e detección de incendios forestais.
- f) Outras infraestruturas de apoio a extinción.

3. A recollida, rexistro e actualización da base de datos das redes de defensa contra os incendios forestais do distrito deberá ser efectuada pola consellaría competente en materia forestal e integrada no sistema de información xeográfica descrito no artigo 4.2 desta lei.

4. A xestión das infraestruturas a que se refiren as alíneas d), e) e f) deste artigo que sexan titularidade da Comunidade Autónoma, poderá ser cedida pola Xunta de Galiza ás entidades locais ou outras entidades xestoras, consonte o previsto na lexislación patrimonial e no seu

regulamento de execución. No caso das infraestruturas a que se refire o apartado d) deste artigo, será necesario informe previo da administración hidráulica competente.

Artigo 19. Normalización das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos.

As normas técnicas e funcionais relativas á clasificación, construción, mantemento e sinalización de vías integrantes da rede viaria forestal, puntos de auga e das demais infraestruturas forestais integrantes das redes de defensa contra os incendios forestais dos distritos serán desenvolvidas regulamentariamente por Orde do conselleiro competente en materia de incendios forestais.

Artigo 20. Redes de faixas de xestión de biomasa.

1. A xestión da biomasa existente nos terreos forestais e nas zonas de influencia forestal é realizada a través de faixas e de parcelas, situadas en lugares estratéxicos, onde se procede á modificación ou á remoción total ou parcial da biomasa presente.

2. As faixas de xestión de biomasa constitúen redes primarias, secundarias e terciarias, tendo en consideración as funcións que poden desempeñar; entre as cales están:

- a) Función de diminución da superficie percorrida por grandes incendios forestais, permitindo e facilitando unha intervención directa de extinción do lume.
- b) Función de redución dos efectos da propagación de incendios forestais, protexendo de forma pasiva vías de comunicación, infraestruturas e equipamentos sociais, zonas edificadas e áreas forestais e naturais de valor especial.
- c) Función de illamento de potenciais focos de ignición de incendios forestais.

3. As redes primarias de faixas de xestión de biomasa cumpren todas as funcións referidas no número anterior e sitúanse nos terreos forestais.

4. As redes secundarias de faixas de xestión de biomasa teñen un ámbito municipal ou inframunicipal, contémplanse no ámbito da protección de poboacións e infraestruturas, e cumpren as funcións referidas nas alíneas b) e c) do número 2 deste artigo. Localízanse sobre:

- a) As infraestruturas viarias e ferroviarias públicas.
- b) As liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica.
- c) As áreas de especial protección dos núcleos poboacionais, ademais de todas as edificacións, os cámpings, as infraestruturas e áreas recreativas, os parques e polígonos industriais, as plataformas loxísticas e os depósitos de lixo, así como calquera outra susceptible de ser protexida.

5. As redes terciarias de faixas de xestión de biomasa cumpren a función referida na alínea c) do número 2 deste artigo, estando delimitadas a partir das redes viaria, eléctrica e a formada polas lindes ou divisións das unidades locais de xestión forestal ou agroforestal, definidas estas últimas no ámbito dos instrumentos de xestión forestal.

6. As especificacións técnicas en materia de defensa do monte contra os incendios forestais relativas a equipamentos forestais e ambientais de recreo ubicadas en terreos forestais serán definidas mediante Orde conxunta das consellerías competentes en materia forestal e de conservación de espazos naturais.

7. Sen prexuízo do disposto nos artigos seguintes, as especificacións técnicas relativas á construción e mantemento das redes de faixas e dos mosaicos de parcelas de xestión de biomasa desenvolveranse pola consellería competente en materia forestal.

Capítulo II

Defensa de persoas e bens

Artigo 21. Redes secundarias de faixas de xestión de biomasa.

1. Nos espazos previamente definidos como redes secundarias de faixas de xestión de biomasa nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais do distrito será obrigatorio para as persoas responsábeis nos termos establecidos no apartado 2 deste artigo:

- a) Xestionar a biomasa vexetal na totalidade das parcelas que se atopen, fóra do monte, a unha distancia inferior a 50 metros do seu perímetro, consonte o previsto nos criterios para a xestión de biomasa definidos na presente lei e na súa normativa de desenvolvemento.
- b) Xestionar a biomasa vexetal nunha franxa de 100 metros arredor de calquera núcleo poboacional, edificación, urbanización, depósito de lixo, cámpings, instalacións recreativas, obras, parques e instalacións industriais, situadas a menos de 400 metros do monte, de acordo cos criterios para a xestión de biomasa estipulados na presente lei e na súa normativa de desenvolvemento. Ademais nos 50 metros desde a estrema da propiedade non poderá haber as especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente Lei.
- c) Ao longo da rede de autoestradas, autovías e vías rápidas e estradas, deberáse xestionar a biomasa vexetal, de acordo cos criterios estipulados na presente Lei, nos terreos incluídos na zona de dominio público. Ademais, nos devanditos terreos non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente Lei.
- d) No caso de vías e camiños forestais a xestión da biomasa vexetal farase, no estrato arbustivo e subarbustivo, nos dous metros dende a aresta exterior da vía ou camiño.
- e) Ao longo da rede ferroviaria, deberáse xestionar a biomasa vexetal, de acordo cos criterios estipulados na presente Lei, nos terreos incluídos na zona de dominio público. Nesta faixa non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente Lei.
- f) Nas liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica, respectaranse as especificacións da regulamentación electrotécnica sobre distancia mínima entre os condutores, as árbores e outra vexetación. Ademais, nunha faixa de 5 metros dende a estremeira da infraestrutura non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente Lei.

2. Aos efectos do presente artigo, entenderase por persoas titulares as propietarias, arrendatarias, usufrutuarias, ou persoas titulares de calquera outro dereito real ou persoal sobre os terreos forestais e os terreos ubicados nas zonas de influencia forestal para os supostos das alíneas a) e b) do apartado anterior; así como as administracións, entidades ou sociedades que teñan encomendada a competencia sobre a xestión das vías de comunicación e liñas de transporte de enerxía eléctrica para os supostos referidos nas alíneas c), d), e) e f) do apartado anterior.

3. As accións e proxectos de forestación ou reforestación deberán respectar as faixas de xestión de biomasa previstas neste artigo.

Artigo 22. Procedemento para a xestión da biomasa no ámbito das redes secundarias.

1. As persoas físicas ou xurídicas responsábeis segundo o disposto no apartado 2 do artigo anterior procederán á execución da xestión da biomasa no ámbito das redes secundarias consonte cos criterios que se establecerán mediante Orde da consellaría competente en materia forestal e como límite máximo antes do 31 de marzo de cada ano.
2. En caso de incumprimento do disposto nos números anteriores, os entes locais, no caso do apartado 1, b) do artigo 22 e nas faixas laterais das redes viarias da súa titularidade, e a consellaría competente en materia forestal nos restantes casos poderán notificar, de oficio ou a instancia de parte ás persoas responsábeis a súa obriga de xestión da biomasa vexetal, advertíndolles da posibilidade de execución subsidiaria en caso de incumprimento e sen prexuízo da instrución do procedemento sancionador que corresponda.
3. Se no prazo máximo de 15 días naturais os citados titulares non acometen a xestión da biomasa, as citadas administracións públicas consonte as atribucións competenciais definidas con anterioridade, poderán proceder á execución subsidiaria dos traballos de xestión de biomasa, repercutíndose os custos ás persoas obrigadas.
4. As persoas responsábeis segundo o disposto no apartado 2 do artigo anterior están obrigados a facilitar os necesarios accesos ás entidades responsábeis dos traballos de xestión da biomasa.
5. Non obstante o anterior, a consellaría competente en materia forestal poderá proceder á execución directa de traballos preventivos nas redes secundarias de faixas de xestión de biomasa, sen necesidade de requerimento previo, cando se declarase un incendio forestal que supoña un risco inminente para as persoas e os bens.

Artigo 23. Edificación en zonas de alto risco de incendio e medidas de prevención de incendios forestais nas urbanizacións.

1. Os instrumentos de planeamento urbanístico deberán ter en conta a avaliación de risco de incendio forestal, no que respecta á zonificación do territorio e ás zonas de alto risco de incendio que constan nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.
2. As edificacións para uso residencial, comercial, industrial ou de servizos, e instalacións destinadas a explotacións agrícolas, gandeiras e forestais así como as vivendas vinculadas ás mesmas ubicadas en zonas de alto risco de incendios forestais; e as urbanizacións, edificacións e instalacións resultantes da execución de plans de ordenación urbanística situadas nas zonas de influencia forestal que non teñan continuidade inmediata coa trama urbana terán que cumprir coas seguintes medidas de prevención:
 - a) Asegurar a existencia dunha faixa exterior de protección de 50 metros de ancho ao seu redor, libre de vexetación seca e coa masa arbórea aclarada, consonte cos criterios que se establecerán mediante Orde da consellaría competente en materia forestal.
 - b) Manter o terreo non edificado da parcela ou parcelas libre de vexetación seca e coa masa arbórea aclarada, consonte cos criterios que se establecerán mediante Orde da consellaría competente en materia forestal, así como os viais de titularidade privada.
 - c) Adoptar medidas especiais relativas á resistencia do edificio, á pasaxe do lume e á contención de posíbeis fontes de ignición procedente de incendios forestais, no edificio e os seus respectivos accesos.
 - d) Dispór dunha rede de hidrantes homologados para a extinción de incendios, ou no seu defecto de tomas de auga, de acordo co que se estableza regulamentariamente.

- e) Presentar ante a administración municipal un plan de prevención e defensa contra incendios forestais.
3. As obrigas establecidas no parágrafo anterior serán cumpridas polos propietarios ou propietarias, ou no caso de urbanizacións polo órgano de xestión ou xunta urbanizadora. No suposto de non estar constituída, serán cumpridas solidariamente polos propietarios ou propietarias dos solares da urbanización.
4. Cando os responsábeis establecidos no apartado anterior non sexan os titulares da totalidade da faixa exterior prevista na alínea a do apartado 1 deste artigo, establécese unha servidume forzosa para acceder á faixa establecida. Este acceso farase durante o tempo estritamente necesario para a labor da xestión da biomasa, e polo punto menos prexudicial ou incómodo para os terreos gravados e, de ser compatible polo máis conveniente para o beneficiario, non podendo afectar en ningún caso a construcións ou infraestruturas que se sitúen nos mesmos.
5. No caso de incumprimento da xestión da biomasa vexetal, corresponderá ao concello a súa realización, acudindo á execución forzosa de acordo co establecido no artigo 22 da presente lei, sen prexuízo da instrución do correspondente expediente sancionador.

Capítulo III

Silvicultura preventiva

Artigo 24. Silvicultura, forestación e reforestación.

1. A silvicultura no ámbito da defensa dos montes contra incendios forestais engloba o conxunto de medidas aplicadas ás masas forestais, matogueiras e outras formacións espontáneas, ao nivel da composición específica e do seu arranxo estrutural, cos obxectivos de diminuír o perigo de incendio forestal e de garantir a máxima resistencia da vexetación á propagación do lume.
2. Os instrumentos de xestión forestal deben explicitar as medidas de silvicultura e da rede de infraestruturas de terreos forestais que garantan a discontinuidade horizontal e vertical da biomasa forestal e a alternancia de teselas con distinta inflamabilidade e combustibilidade, no ámbito das orientacións do planeamento de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.
3. A dimensión das teselas deberá variar entre 20 ha e 50 ha, nos casos xerais, e entre 1 ha e 20 ha nas zonas de alto risco de incendio, definidas nos plans de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito, e o seu deseño e localización deben pór especial atención ao comportamento previsíbel do lume.
4. Nas accións de forestación ou de reforestación, as masas forestais monoespecíficas non poderán ter unha superficie continua superior a 50 hectáreas, debendo ser compartimentados, alternativamente:
- a) Pola rede de faixas de xestión de biomasa ou por outros usos do solo con baixo risco de incendio forestal.
 - b) Por liñas de auga e as respectivas faixas de protección delimitadas pola lexislación ambiental.
5. Sempre que as condicións edafoclimáticas o permitan, deberá ser favorecida a constitución de masas de especies arbóreas caducifolias ou de especies con baixa inflamabilidade e combustibilidade.
6. Todas as accións de forestación ou reforestación deben obedecer aos criterios estipulados neste artigo.

Capítulo IV

Ordenación preventiva do terreo forestal

Artigo 25. Usos prohibidos con carácter xeral.

1. Establécense as seguintes prohibicións:
 - a) Prohíbense as repoboacións forestais en solo urbano e núcleos rurais.
 - b) Prohíbense as repoboacións forestais en zonas adicadas a labradío, cultivo, prados ou pastos.
2. En zonas incluídas nun proceso de concentración parcelaria, os usos haberanse de adaptar ao plan de ordenación de cultivos ou forestal, tal e como prevé a Lei 10/1985, do 14 de agosto, de Concentración Parcelaria para Galiza, coas súas sucesivas modificacións.
3. Poderá admitirse, no caso que exista un Plan de Ordenación de cultivos ou forestal, un cambio de uso de terras agrícolas, sempre que non interfira no desenvolvemento agrario da zona. Para a aprobación desta forestación será obrigatorio que esta se realice con frondosas caducifolias ou outras plantas autóctonas de estación, priorizando o aproveitamento integral do uso.

Artigo 26. Ordenación das repoboacións forestais.

1. As repoboacións forestais que linden con terreos situados en solo rústico de especial protección agropecuaria deberán gardar, como mínimo, 10 metros de distancia respecto deles.
2. Establécense as seguintes distancias mínimas para as repoboacións forestais en todo tipo de terreos e respecto das edificacións que se indican:
 - a) Para especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente lei
 - i. Con vivendas ou instalacións preexistentes: 50 metros. En calquera caso, as axudas para as repoboacións forestais condicionaranse a que a superficie que estea a menos de 100 metros dende o límite de calquera parcela edificada no núcleo rural, non se introduzan tales especies.
 - b) Para o resto das especies:
 - i. Con vivendas ou instalacións preexistentes: 10 metros.
 - ii. Con industrias ou instalacións preexistentes nas que se desenvolvan actividades perigosas consonte co establecido na Lei 1/1992, do 2 de xaneiro, de Protección Medioambiental de Galicia ou na súa normativa de desenvolvemento: 25 metros.
3. As distancias anteriores non serán de aplicación en parques públicos, xardíns botánicos e no interior de parcelas rústicas ou de núcleos rurais edificadas con plantacións de pés illados ou xardíns con setos e especies arbóreas ornamentais. Tampouco será de aplicación no caso de afectar a árbores senlleiras.
4. As distancias mediranse desde o límite exterior da repoboación, entendendo por tal o pé do exemplar dela máis próximo á propiedade veciña, ata o límite mediano coa outra propiedade.
5. As persoas titulares dos predios que teñan realizadas repoboacións forestais confinantes con outros predios, respectando as distancias mínimas establecidas na lexislación vixente, deberán manter limpas de pólas as súas masas arbóreas, sen que se estendan sobre os predios confinantes.
6. En todo caso, estarán suxeitas á declaración de impacto ambiental as repoboacións forestais nos supostos previstos no anexo I do Decreto lexislativo 1302/1986, do 28 de xuño,

de avaliación de impacto ambiental, e no Decreto 442/1990, do 13 de setembro, de avaliación de impacto ambiental de Galiza.

7. Así mesmo, no caso das repoboacións forestais recollidas no anexo II do Decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, de avaliación de impacto ambiental, a consellaría competente en materia de ambiente determinará, logo de solicitude do interesado, a necesidade de someterse ou non á avaliación de impacto ambiental.

Artigo 27. Redes primarias de faixas de xestión de biomasa.

1. As faixas integrantes das redes primarias pretenden o establecemento, en lugares estratéxicos, de condicións favorábeis para a extinción de grandes incendios forestais.

2. As faixas citadas no número anterior posúen unha largura non inferior a 125 metros e definen compartimentos que, preferentemente, deben posuír entre 500 ha e 1000 ha.

3. O planeamento, a instalación e o mantemento das redes primarias de faixas de xestión de biomasa deben ter en consideración, en concreto:

- a) A súa eficacia na extinción de incendios forestais de grandes dimensións.
- b) A seguridade das persoas responsábeis da extinción.
- c) O valor socio-económico, paisaxístico e ecolóxico dos terreos forestais e zonas de influencia.
- d) As características fisiográficas e as particularidades da paisaxe local.
- e) O historial dos grandes incendios forestais no distrito forestal e o seu comportamento previsíbel en situacións de elevado risco meteorolóxico.
- f) As actividades que nelas se poidan desenvolver e contribuir para a súa sustentabilidade técnica e financeira.

4. As redes primarias de faixas de xestión de biomasa son definidas pola consellaría competente en materia forestal no ámbito do plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito e obrigatoriamente integrados no planeamento municipal e inframunicipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.

5. As actividades de aproveitamento da cuberta vexetal ou as obras que supoñan a alteración do solo nas redes primarias de faixas de xestión de biomasa definidas no ámbito do plan de prevención e defensa contra os incendios forestais do distrito estarán supeditadas á autorización previa da consellaría competente en materia forestal, que será emitido no prazo de un mes e só poderá denegala en función do seu valor preventivo face ao lume, sen prexuízo doutras autorizacións que sexan preceptivas pola normativa vixente.

6. As persoas titulares dos terreos afectados polo disposto no número anterior poderanse beneficiar de indemnizacións compensatorias, ademais de axudas para o mantemento das redes, que serán reguladas por Orde da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 28. Depósitos de produtos inflamábeis.

1. Prohíbese o depósito de subprodutos resultantes de explotación forestal, tales como a biomasa forestal residual, astela, cortiza, resina, de todo tipo de restos agrícolas e de produtos inflamábeis nas redes primarias e secundarias e nos mosaicos de parcelas de xestión de biomasa, con excepción dos lugares expresamente autorizados por licenza municipal.

2. Durante os meses de xullo, agosto e setembro, só será permitido o apilado en cargadeiro de subprodutos resultantes de corte ou extracción forestal tales como a biomasa forestal residual, astela, cortiza, resina e de todo tipo de restos agrícolas, sempre que sexa salvagardada unha área sen vexetación con 10 metros arredor.

Capítulo V

Reorganización preventiva do terreo forestal

Artigo 29. Reorganización da propiedade forestal e fomento das agrupacións de propietarios forestais.

Co obxecto de garantir a defensa contra os incendios forestais e de facilitar a ordenación dos montes e o seu planeamento preventivo, promoverase a reorganización da propiedade forestal e dos terreos situados nas zonas de influencia forestal por medio dun sistema de compensación regulado na presente Lei e máis as agrupacións de propietarios ou propietarias forestais a través de incentivos públicos.

Artigo 30. Sistema de reorganización da propiedade forestal.

1. Calquera número de propietarios ou propietarias que superen o 50% da superficie das parcelas forestais que formen parte dunha superficie contigua de terreo forestal cunha extensión mínima de 15 hectáreas, terán a maioría legal necesaria para iniciar os trámites conducentes á creación dunha unidade de xestión forestal.

2. O procedemento iniciarase por proposta asinada por un número de propietarios ou propietarias que superen o 50% da superficie forestal a xestionar de forma conxunta, achegando un informe de investigación de propiedade e o instrumento de xestión forestal específico xunto co proxecto de estatutos da entidade a que se lle encomenda a xestión do terreo forestal ordenado.

3. Así mesmo, o procedemento poderá iniciarse de oficio, por medio de Decreto aprobado polo Consello da Xunta de Galiza, nos casos en que a reorganización da propiedade xa estivera previamente prevista no plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de distrito.

4. As unidades de xestión forestal deberán contar obrigatoriamente co correspondente instrumento de xestión forestal específico. Regulamentariamente, por iniciativa da consellaría con competencias en materia forestal, determinarase a estrutura e contido dos instrumentos de xestión forestal específicos, así coma o seu procedemento de elaboración e aprobación.

5. Recibida a documentación, a consellaría competente en materia forestal procederá a publicar o acordo no Diario Oficial de Galiza e nun dos diarios de maior difusión da zona afectada, sometendo a información pública por un prazo non inferior a 20 días hábiles.

De xeito simultáneo procederase á notificación individual ás persoas titulares ou propietarias de dereitos de contido patrimonial na zona de actuación, a fin de que formulen as alegacións pertinentes sobre o proxecto de ordenación forestal e dos estatutos, rexeitándose calquera outra obxección ou reparo, e manifesten así mesmo, a súa vontade de incorporación.

No caso de persoas propietarias ou titulares de dereitos patrimoniais na zona obxecto de ordenación forestal que resulten descoñecidas, procederase a súa notificación por medio de editos conforme o previsto na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

6. A consellaría competente en materia forestal procederá a outorgar a aprobación definitiva da unidade de xestión forestal no prazo máximo de seis meses desde que finalizase o trámite de información pública, transcorrido o cal entenderase desestimado por silencio administrativo, tendo en conta a aplicación de criterios de xestión sustentábel forestal. A aprobación implica a reorganización forzosa da propiedade forestal, así como o cumprimento obrigatorio das especificacións previstas no instrumento de xestión forestal específico. O acordo de aprobación final de regularización das teselas será elevado a público, e inscrito no Rexistro da Propiedade.

7. A entidade de xestión deberá constituírse no prazo máximo dun mes desde a aprobación definitiva de estatutos e bases de actuación.
8. A entidade de xestión terá natureza administrativa con personalidade xurídica propia e capacidade para o cumprimento dos seus fins. Un representante da consellaría competente en materia forestal formará parte do órgano reitor da entidade de xestión e será designado no acordo de aprobación definitiva do proxecto de ordenación.
9. Os acordos da entidade de xestión adoptaranse por maioría simple das cotas de participación, agás o de aprobación final da regularización das teselas, que requirirá maioría absoluta, así como, aqueles outros que expresamente se determinen nos estatutos.
10. Os acordos da entidade de xestión serán recorribes ante a persoa titular da consellaría competente en materia forestal.

Título IV

Condicións de acceso, circulación e permanencia en zonas forestais

Artigo 31. Condicións de acceso.

1. Durante a época de perigo alto de incendios forestais, definida no artigo 9 desta lei, queda condicionado o acceso, a circulación e a permanencia de persoas e bens no interior das seguintes zonas:
 - a) Nas zonas de alto risco de incendio referidas no artigo 12.
 - b) Nas áreas forestais ou naturais baixo xestión da Xunta de Galiza.
 - c) Nas áreas onde exista sinalización correspondente á limitación de actividades.
2. O acceso, a circulación e a permanencia de persoas e bens quedan condicionados nos seguintes termos:
 - a) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa moi alto ou extremo non estará permitido acceder, circular e permanecer no interior das áreas referidas no número anterior, así como nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.
 - b) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa alto, non estará permitido, no interior das áreas referidas no número anterior, proceder á execución de traballos que envolvan a utilización de maquinaria sen os dispositivos previstos no artigo 39, desenvolver calquera acción non relacionada coas actividades forestal e agrícola, así como circular con vehículos motorizados nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.
 - c) Cando se verifique que o índice de risco diario de incendio forestal sexa moderado e alto, todas as persoas que circulen no interior das áreas referidas no número 1 e nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan ou delimitan están obrigadas a identificarse perante as autoridades competentes.
3. Fóra da época de perigo alto, e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e extremo, non estará permitido acceder, circular e permanecer no interior das áreas referidas no número 1, así como nos camiños forestais, camiños rurais e outras vías que as atravesan.
4. Fóra da época de perigo alto, e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moderado e alto, a circulación de persoas no interior das áreas referidas no número 1 queda suxeita ás medidas referidas na alínea c) do apartado 2 deste artigo.

5. Nas áreas naturais a que se refire a letra b) do apartado 1 deste artigo o acceso queda condicionado ademais ao sinalado pola consellaría competente en materia de medio ambiente.

6. O incumprimento das condicións establecidas neste artigo será sancionado consonte ao disposto no artigo 67 k) da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes.

Artigo 32. Excepcións.

1. Constitúen excepcións ás medidas referidas nas alíneas a) e b) do número 2 e no número 3 do artigo 31:

- a) O acceso, a circulación e a permanencia, no interior das referidas áreas, de persoas residentes, propietarias e produtoras forestais e persoas que alí exerzan a súa actividade profesional.
- b) A circulación de persoas no interior das referidas áreas sen outra alternativa de acceso ás súas residencias e locais de traballo.
- c) A utilización de áreas recreativas cando estean debidamente equipadas para o efecto, nos termos da lexislación aplicábel.
- d) A circulación en autovías e autoestradas, itinerarios principais, itinerarios complementares, estradas da rede estatal e autonómica.
- e) A circulación en estradas de titularidade local para as cales non exista outra alternativa de circulación con equivalente percorrido.
- f) O acceso, a circulación e a permanencia, no interior das referidas áreas, de autoridades e persoal dependente das administracións con competencias en materia forestal, de axentes das forzas e corpos de seguridade das distintas administracións e de autoridades e persoal de protección civil e emerxencias.
- g) O acceso, a circulación e a permanencia, no interior das referidas áreas, de persoal militar en misión intrinsecamente militar.
- h) O acceso e permanencia de persoas que desenvolvan ou participen en actividades recreativas organizadas polas distintas administracións ou por entidades dependentes das mesmas, sempre que vaian acompañadas de persoal debidamente acreditado.

2. O disposto no artigo 31 non se aplica a:

- a) Ás áreas urbanas e ás áreas industriais.
- b) Nos accesos habilitados a tal efecto ás praias fluviais e marítimas.
- c) Aos medios de prevención, vixilancia, detección, e extinción dos incendios forestais.
- d) Os predios rústicos para a xestión e aproveitamento cinexético, cando non estean incluídos nas zonas de alto risco de incendio.
- e) Á execución de obras de interese público, con tal recoñecemento.
- f) Á circulación de vehículos prioritarios cando estean en marcha de urxencia.
- g) As áreas baixo xurisdicción militar.

Título V **Uso do lume**

Artigo 33. Uso do lume.

Como medida preventiva, prohíbese o uso do lume nos montes, terreos forestais e zonas de influencia forestal definidos no artigo 2 da presente Lei, agás para as actividades e nas

condicións, periodos ou zonas autorizadas pola consellaría competente en materia forestal nos termos da presente lei e o que estableza a súa normativa de desenvolvemento.

Artigo 34. Comunicaci3ns e autorizaci3ns de queimas de restos agr3colas e forestais.

1. A queima de restos agr3colas en terreos forestais e naqueles terreos situados nas zonas de influencia forestal ser3 comunicada previamente con car3cter obrigatorio 3 consellar3a competente en materia forestal nos termos que se fixen regulamentariamente.

2. A queima de restos forestais deber3 contar con autorizaci3n preceptiva da consellar3a competente en materia forestal nos termos que se fixen regulamentariamente. En todo caso, para a conces3n da autorizaci3n de queima de restos forestais teranse en conta os riscos e superficie a queimar. As3 mesmo, no caso de desenvolvan en terreos calificados como espazos naturais protexidos segundo a normativa sectorial de aplicaci3n, ser3 necesario o informe previo da consellar3a competente en materia de medio ambiente.

Artigo 35. Autorizaci3n de queimas controladas.

1. No caso que sexa preciso, por raz3ns de idoneidade t3cnica, realizar o control da biomasa forestal por medio de queimas controladas, ser3 prevista a autorizaci3n da consellar3a competente en materia forestal, para o que se ter3n en conta os riscos derivados da vulnerabilidade do terreo en relaci3n coa erosi3n, pendente e superficie a queimar.

2. A realizaci3n de queimas controladas en terreos forestais s3 ser3 permitida, nos termos que se establezan regulamentariamente, despois da s3a autorizaci3n expresa e coa presenza de persoal t3cnico autorizado para a xesti3n de queimas controladas e con equipos de extinci3n de incendios. As autorizaci3ns a que se refire este apartado ser3n outorgadas pola consellar3a competente en materia forestal.

3. Sen acompa3amento t3cnico adecuado, a queima controlada ser3 considerada como lume intencionado, para os efectos da gradaci3n da sanc3n que poida corresponder.

4. A realizaci3n de queimas controladas s3 estar3 permitida f3ra da 3poca de perigo alto e desde que o 3ndice de risco diario de incendio forestal sexa baixo ata o nivel moderado incluíndo este 3ltimo.

5. A queima controlada s3 poder3 realizada de acordo cos normas t3cnicas e funcionais que se definiran regulamentariamente por Orde da consellar3a competente en materia forestal.

Artigo 36. Outros usos do lume.

1. Nas zonas de influencia forestal, durante a 3poca de perigo alto, queda prohibido:

- a) Realizar fogueiras para recreo ou ocio e para confecci3n de alimentos, as3 como utilizar equipamentos de queima e de combusti3n destinados 3 iluminaci3n ou 3 confecci3n de alimentos.
- b) Queimar matogueiras cortadas e amontoadas e calquera tipo de sobrantes de explotaci3n, limpeza de restos ou calquera outro obxecto combust3bel.

2. Nas zonas de influencia forestal, f3ra da 3poca de perigo alto e desde que se verifique o 3ndice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e m3ximo, manteranse as restrici3ns referidas no n3mero anterior.

3. Except3use do disposto na al3nea a) do n3mero 1 e no n3mero anterior, a confecci3n de alimentos en espazos non incluídos en zonas de alto risco de incendio sempre que sexa realizada nas 3reas expresamente previstos para o efecto, como son as 3reas recreativas e outros cando estean debidamente identificados e cont3n con infraestruturas axeitadas para tal fin.

4. Exceptúase do disposto na alínea b) do número 1 e no número 2 a queima de restos de explotación debida a esixencias fitosanitarias de carácter obrigatorio e así veña determinado polas autoridades competentes, a cal deberá ser realizada coa presenza dunha unidade dalgún equipo de bombeiros das entidades locais ou un equipo autorizado pola Xunta de Galiza.

Artigo 37. Foguetes e outras formas de lume.

1. En todos os terreos forestais e zonas de influencia forestal, durante a época de perigo alto, a utilización de lumes de artificio ou outros artefactos pirotécnicos, está suxeita a autorización previa do respectivo concello. O concello comunicará a devandita autorización a consellaría competente en materia forestal con 48 horas de antelación como mínimo. Regulamentariamente determinaranse as condicións en que a consellaría procederá ou non á validación da autorización municipal.
2. Durante a época de perigo alto, as accións de fumigación ou desinfección en panais de abellas non están permitidas, agás no caso de os fumigadores estaren equipados con dispositivos de retención de chispas.
3. Nos terreos forestais, durante a época de perigo alto, non está permitido fumar ou facer lume de calquera tipo no seu interior ou nas vías que os delimitan ou os atravesan.
4. Fóra da época de perigo alto e desde que se verifique o índice de risco diario de incendio forestal de niveis moi alto e extremo mantéñense as restricións referidas nos números 1, 2 e 3 do presente artigo.
5. Exceptúanse do disposto nos números anteriores a realización de contralumes durante as accións de extinción contra os incendios forestais.
6. A consellaría competente en materia forestal poderá prohibir todos os usos de foguetes a outras formas de lume, se as circunstancias de perigo de incendio así o aconsellan e mentres as mesmas pervivan.

Artigo 38. Limitacións á utilización de explosivos.

O uso, transporte e almacenamento de explosivos para aperturas de estradas, traballos de canteiras, prospeccións mineiras e outras actividades que inclúan o uso dos citados materiais en terreos forestais, haberá de realizarse segundo as súas normas de seguridade.

Artigo 39. Maquinaria e equipamento.

1. Durante a época de perigo alto, nos traballos e outras actividades que se leven a cabo en todos os terreos forestais e zonas de influencia forestal, é obrigatorio:
 - a) Que todo tipo de tractores, máquinas e vehículos de transporte pesados, sexan dotadas de dispositivos de retención de chispas e de dispositivos antilapas nos tubos de escape.
 - b) Que os tractores, máquinas e vehículos de transporte pesados a utilizar estean provistos de equipamento para a extinción de incendios nos termos que se establezan regulamentariamente.
2. O uso doutra maquinaria non forestal nin agrícola con ferramentas que poidan producir chispas ou soldaduras de calquera tipo, precisará da correspondente autorización nos termos que se establezan.

Título VI **Aproveitamentos no monte**

Capítulo I

Aproveitamentos forestais, agrícolas e gandeiros

Artigo 40. Autorización de aradura.

1. A aradura de calquera terreo forestal para a implantación de cultivos agrícolas ou pasteiros esixirá a obtención de autorización administrativa por parte da consellaría competente en materia forestal nos termos que se establezan regulamentariamente.
2. Cando se producise un incendio forestal nos tres anos anteriores á solicitude, a autorización concederáse de forma excepcional en atención ás circunstancias especiais que se determinen regulamentariamente.

Artigo 41. Aproveitamento de pastos nos terreos forestais.

1. A persoa titular do monte é a propietaria dos aproveitamentos forestais producidos no mesmo, nos que se inclúen os pastos.
2. O seu aproveitamento estará regulado expresamente no correspondente instrumento de xestión forestal ou no plan de ordenación de recursos forestais en cuxo ámbito se atope o monte.
3. A consellaría competente en materia forestal desenvolverá regulamentariamente os aproveitamentos forestais.

Capítulo II

Actividades en terreos queimados

Artigo 42. Aproveitamento de madeira queimada.

A consellaría competente en materia forestal establecerá o regulamento para a autorización do aproveitamento da madeira queimada.

Artigo 43. Limitacións ao pastoreo.

1. Con carácter xeral, prohibese o pastoreo en todas as áreas arboradas e de monte raso que resulten afectadas por incendios forestais, nun prazo mínimo de tres anos a partir da data en que se produza o lume e até que as axeitadas condicións de restauración da masa arborada o permitan. Neste caso, pecíbase de autorización administrativa nos termos que se establezan ao efecto.
2. Regulamentariamente poderán preverse excepcións á prohibición prevista no apartado anterior, baseadas na acreditación de perdas de difícil reparación pola prohibición ao pastoreo ou na inexistencia de alternativas ao pastoreo nas áreas afectadas por incendios forestais dentro da mesma comarca.

Artigo 44. Limitacións á actividade cinexética.

1. Os aproveitamentos e a repoboación cinexética en terreos queimados quedan prohibidos durante un período de tres anos desde a data do lume, agás autorización expresa da dirección xeral competente en materia cinexética, logo de informe favorábel da consellaría competente en materia forestal.
2. A falta desta autorización, ou a realización da actividade en condicións distintas ás autorizadas, sancionábase consonte no disposto na lexislación galega en materia cinexética.

Capítulo III

Vixilancia e detección de incendios forestais

Artigo 45. Vixilancia e detección.

1. A vixilancia dos terreos forestais e zonas de influencia forestal vai contribuír na redución do número de incendios forestais, identificando potenciais axentes causantes e disuadindo comportamentos que propicien a existencia de incendios forestais.
2. A detección ten por obxectivo a identificación inmediata e a localización precisa dos incendios forestais e a súa comunicación rápida ás entidades responsábeis da extinción.
3. A vixilancia e detección de incendios forestais pode ser realizada por:
 - a) Calquera persoa que detecte un incendio forestal, que está obrigada a alertar de inmediato ás entidades competentes.
 - b) A Rede de Puntos de Vixilancia, que asegura en todo o territorio de Galiza as funcións de detección fixa de incendios forestais.
 - c) A rede de vixilancia móbil, dependente dos servizos de defensa contra incendios forestais.
 - d) Medios aéreos.
 - e) Medios das distintas administracións públicas que se establezan a través dos instrumentos de colaboración e cooperación institucional, agrupacións de defensa contra incendios e o voluntariado social.

Artigo 46. Sistemas de detección.

1. A Rede de Puntos de Vixilancia é constituída por postos de vixía instalados en edificacións ou instalacións previamente aprobados pola consellaría competente en materia forestal.
2. A cobertura de detección da Rede de Puntos de Vixilancia pode ser complementada con medios de detección móbiles.
3. A coordinación da Rede de Puntos de Vixilancia é da competencia da consellaría competente en materia forestal, que establecerá as orientacións técnicas e funcionais para a súa ampliación, redimensionamento e funcionamento.
4. Os postos de vixilancia son instalados segundo criterios de prioridade fundados no grao de risco de incendio forestal, valor do patrimonio a defender e visibilidade, e serán dotados do equipamento humano e tecnolóxico adecuado ás súas funcións.
5. A instalación de calquera equipamento ou plantación que supostamente poida interferir coa visibilidade e calidade da comunicación radioelétrica nos postos de vixía, no espazo de 30 metros ao seu redor, necesitará de informe previo favorábel da consellaría competente en materia forestal.

Artigo 47. Sistemas de vixilancia móbil.

1. Os sistemas de vixilancia móbil comprenden as patrullas de vixilancia que a Xunta de Galiza constitúa, e outros grupos que para o efecto veñan a ser recoñecidos pola consellaría competente en materia forestal.
2. Os sistemas de vixilancia móbil teñen, en concreto, por obxectivos:
 - a) Aumentar o efecto de disuasión.
 - b) Identificar aos axentes causantes ou supostos de incendios forestais ou situacións e comportamentos anómalos.
 - c) Detectar incendios forestais en zonas sombra dos postos de vixía.
 - d) Realizar accións de primeira intervención en lumes incipientes.
3. É competencia da consellaría competente en materia forestal a coordinación das accións de vixilancia levadas a cabo polas diversas entidades ou grupos.

Capítulo IV

Extinción e investigación de incendios forestais

Artigo 48. Extinción, remate, vixilancia e investigación após de incendio forestal.

1. Toda persoa que observe a existencia ou comezo dun incendio está obrigada a comunicalo aos órganos administrativos con competencias en materia forestal, de protección civil ou das forzas e corpos de seguridade do xeito máis rápido posíbel.
2. As operacións de extinción dos incendios forestais, así como as respectivas operacións de remate necesarias para garantir unhas condicións de extinción axeitadas, son realizadas polo persoal pertencente ao servizo de defensa contra incendios forestais, o persoal dependente dos servizos de protección civil e por profesionais habilitados ao efecto pola consellaría competente en materia forestal.
3. O sistema de extinción de incendios forestais basearase nunha estrutura de base territorial, profesionalizado e integrado, baixo o mando único da administración competente en materia forestal, a través do órganos que se especifiquen no Plan Director de Servizos Contra Incendios e Salvamento.
4. Poden participar nas operacións de extinción e de remate de incendios forestais:
 - a) Os vixilantes da natureza das áreas protexidas, Brigadas de comunidades e mancomunidades de montes veciñais en man común, de entidades locais e outros grupos que sexan recoñecidos pola consellaría competente en materia forestal.
 - b) Os efectivos dos distintos corpos de bombeiros pertencentes ás entidades, mancomunidades, agrupacións de defensa contra incendios forestais e consorcios locais.
 - c) As persoas propietarias e titulares de dereitos reais e persoais dos terreos forestais cos medios materiais que dispoñan, ou poidan serlle postos a disposición polos servizos de extinción de incendios baixo as ordes e directrices da administración competente.
5. A participación dos medios referidos no número anterior concretarase a través do Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galiza.
6. En situacións de emerxencia, cando para a extinción de incendio forestal fose preciso, a persoa directora ou responsábel técnica das tarefas de extinción poderá mobilizar os medios públicos e privados para actuar na extinción de acordo cun plan de operacións. Así mesmo, poderá dispór, cando sexa necesario e aínda que non se poida contar coa autorización das persoas titulares respectivas, a entrada de equipos e medios en fincas forestais ou agrícolas, a circulación por camiños privados, a apertura de brechas en muros ou cercas, a utilización de augas, a apertura de cortalumes de urxencia e a queima anticipada, nas zonas que se se estime, dentro dunha normal previsión, que poden ser consumidas polo incendio.
7. Así mesmo, a administración competente poderá proceder á execución directa de traballos preventivos, sen necesidade de requerimento previo, cando se declarase un incendio forestal que supoña un risco inminente para as persoas e os bens.
8. Despois do remate dun incendio forestal procederase, en función dos medios dispoñíbeis, á investigación de causas co obxecto de establecer as circunstancias en que se produciu e identificar e sancionar a persoa responsábel da súa autoría. A investigación debe servir tamén para establecer as medidas preventivas para evitar os incendios. Esta investigación será realizada polos axentes forestais especializados ou as Brigadas de Investigación de Incendios Forestais seguindo os protocolos oficiais e procedementos técnicos establecidos.

Artigo 49. Mantemento e restauración dos terreos incendiados.

1. Anualmente, unha vez rematada a época de perigo alto de incendios, a Administración autonómica galega promoverá a elaboración dun mapa de riscos, no que se concretarán as zonas sensíbeis á erosión, a afección sobre os cursos e recursos hídricos, forestais e pesqueiros e as infraestruturas.

Así mesmo promoverá a adopción de medidas urxentes e de colaboración cos afectados polos incendios, para levar a cabo nas zonas de actuación prioritaria e que serán acometidas polos diferentes departamentos ou consellerías competentes na respectiva materia sectorial. Estas medidas urxentes poderán consistir en actuacións para a conservación dos ecosistemas naturais, dos recursos forestais, hídricos e do solo e en medidas destinadas á rexeneración dos terreos, establecendo limitacións ou prohibicións daquelas actividades que sexan incompatíbeis coa rexeneración da coberta vexetal.

2. Este mapa de riscos será elaborado por unha Comisión de carácter interdepartamental, na que estarán representadas as diferentes consellerías con competencias nos sectores afectados polos incendios forestais. A súa creación, composición e réxime xurídico determinarase regulamentariamente.

3. O Consello da Xunta de Galiza poderá declarar de utilidade pública as ocupacións de infraestruturas ou bens privados que sexan necesarios para a execución das obras de restauración e rexeneración dos terreos queimados, así como para a realización de calquera actuación destinada á protección hidrolóxica aos efectos do previsto na lexislación sobre expropiación forzosa.

Título VII **Réxime sancionador**

Capítulo I **Infraccións e sancións**

Artigo 50. Infraccións en materia de incendios forestais.

1. Os incumprimentos ao disposto na presente Lei e á súa normativa de desenvolvemento, serán sancionados consonte ao previsto no Título VII da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes, sen prexuízo das peculiaridades que se contemplan no presente título.

2. Ademais das tipificadas no artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de montes, constitúen infraccións en materia de incendios forestais:

1. O incumprimento da obriga de xestionar a biomasa consonte o previsto nos artigos 21.1, apartados a), b), c), d), e) e f) e 21.3, ou na disposición transitoria terceira desta lei.
2. O incumprimento do procedemento de xestión de biomasa establecido no artigo 22 da presente lei, así como o incumprimento dos criterios de xestión de biomasa que se establezan por Orde da consellería competente en materia forestal.
3. O incumprimento das medidas de prevención para as novas edificacións e urbanizacións en zonas de alto risco de incendio nos termos do artigo 23.2.
4. Realizar accións de forestación ou reforestación incumprindo o previsto no artigo 24.4.
5. A realización de repoboación forestais sen gardar as distancias mínimas establecidas no artigo 26 ou acometer usos prohibidos consonte o artigo 25.
6. Depositar subprodutos resultantes de explotación forestal, de todo tipo de restos agrícolas e de produtos inflamábeis en lugares que non estean expresamente habilitados polo concello de acordo co previsto no artigo 28.1.

7. Depositar produtos inflamábeis nos meses de xullo, agosto e setembro, e o depósito de subprodutos resultantes de explotación forestal e de todo tipo de restos agrícolas nestes mesmos meses sen contar coa área de salvagarda prevista no artigo 28.2 da presente lei.
8. O emprego de maquinaria e equipamento incumprindo as condicións establecidas no artigo 39.
9. A aradura sen obter a autorización prevista polo artigo 40, ou en condicións distintas ás autorizadas.
10. O aproveitamento de pastos en terreos forestais sen respectar os instrumentos de xestión forestal, os planos de ordenación de recursos forestais ou a normativa regulamentaria que adopte a consellaría competente en materia forestal.
11. O aproveitamento de madeira queimada sen contar coa autorización, ou en condicións distintas ás autorizadas.

Artigo 51. Cualificación das infraccións.

As infraccións en materia de incendios forestais tipificadas no artigo anterior e no artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes cualifícanse como moi graves, graves e leves con arranxo aos criterios previstos no artigo 68 da devandita lei, e ademais os seguintes:

1. Infraccións moi graves:

- a) As condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando afecten a unha superficie superior a 25 hectáreas arboradas ou a máis de 50 hectáreas de matogueira ou matogueira misturada con arborada.
- b) As condutas tipificadas no apartado 2.8 do artigo 50 desta lei e k) do artigo 67 da Lei 43/2003 cando o índice de risco diario de incendio forestal declarado sexa extremo.
- c) A realización, en época de perigo alto de incendios forestais, de queimas sen autorización referida nos artigos 34.2 e 35 desta lei en relación co apartado d) do artigo 67 da Lei 43/2003.
- d) A comisión dunha terceira infracción de carácter grave no prazo de dous anos, sempre que, respecto das dúas anteriores, a resolución sancionadora fose firme en vía administrativa. O prazo comezará a contar dende o día en que a primeira resolución sexa firme nesta vía.

2. Infraccións graves:

- a) As condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando afecten a superficies de 1 a 25 hectáreas arboradas, de 2 a 50 hectáreas de matogueira ou matogueiras misturada con arborada, ou máis de 100 hectáreas de terreos adicados a pastos.
- b) As condutas tipificadas no apartado 2.8 do artigo 50 desta lei, e k) do artigo 67 da Lei 43/2003 cando o índice de risco diario de incendio forestal declarado sexa moi alto.
- c) As condutas tipificadas artigo 50.2.3.
- d) As condutas tipificadas nos apartados 2.6 e 2.7 do artigo 50.
- e) As condutas descritas nos apartados 2.4 e 2.5 do artigo 50 cando as accións de forestación ou repoboacións se realicen en terreos incluídos nas faixas de especial protección de núcleos de poboación.
- f) A conduta prevista no apartado o) do artigo 67 da Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes.

- g) A comisión dunha terceira infracción de carácter leve no prazo de dous anos, sempre que, respecto das dúas anteriores, a resolución sancionadora fose firme en vía administrativa. O prazo comezará a contar dende o día en que a primeira resolución sexa firme nesta vía.

3. Infraccións leves:

- a) Constitúen infracción leve as condutas constitutivas de infracción en materia de incendios forestais cando non deban calificarse como graves ou moi graves.
- b) Así mesmo, constitúen infracción leve calquer outro incumprimento total ou parcial doutras obrigas ou prohibicións establecidas nesta Lei, na súa normativa de desenvolvemento regulamentario ou na normativa estatal en materia de incendios.

4. Cando na comisión dunha infracción en materia de incendios forestais concorran varios criterios dos especificados nesta Lei e na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes, para a súa cualificación atenderase ao que resulte de maior gravidade.

Artigo 52. Criterios para a gradación das sancións.

1. Para a determinación concreta da sanción que se imponha, entre as asignadas a cada tipo de infracción, tomaranse en consideración, ademais dos criterios establecidos na Lei 43/2003, do 21 de novembro, de Montes, os seguintes, que deberán ser debidamente motivados na instrución do expediente sancionador:

- a) A superficie afectada e valor atribuído a cada tipo de cobertura vexetal.
- b) A adopción inmediata e eficaz de medidas tendentes a diminuír o dano ou prexuízo ocasionado.
- c) A falta de acompañamento técnico adecuado na realización de queimas controladas, consonte co previsto no artigo 35.3 desta lei.
- d) A diferente consideración da época de perigo, zonas de risco e índice diario de risco, na data da comisión da infracción, segundo o disposto nos artigos 9, 10, 11 e 12 desta Lei.
- e) A reiteración, entendida como a concorrencia de varias irregularidades ou infraccións que se sancionen no mesmo procedemento.

2. En todo caso, poderá reducirse a sanción ou a contía da sanción, a xuízo do órgano competente para resolver segundo o tipo de infracción de que se trate, en atención ás circunstancias específicas do caso, entre elas o recoñecemento e a emenda da conduta infractora e a reparación dos danos causados no prazo que se sinala no correspondente requirimento efectuado ben polo axente denunciante, polo órgano competente para a incoación do expediente sancionador ou polo órgano competente para a súa resolución, ou cando a sanción resulte excesivamente onerosa.

3. Os criterios de gradación recollidos no apartado 2 non poderán utilizarse para agravar a infracción cando estean contidos na descrición da conduta infractora ou formen parte do propio ilícito administrativo.

4. A proposta de resolución do expediente e a resolución administrativa que recaia deberá explicitar os criterios de gradación da sanción tidos en conta. Cando non se considere relevante para estes efectos ningunha das circunstancias enumeradas, a sanción imporase na contía mínima prevista para cada tipo de infracción, sen prexuízo do disposto no apartado 2.

Artigo 53. Sancións accesorias.

1. O órgano competente para resolver poderá impoñer acumulativamente as seguintes sancións accesorias no ámbito das actividades e proxectos forestais:
 - a) Privación do dereito a subvencións ou outros beneficios outorgados polas administracións públicas, ou seus organismos autónomos e as entidades de dereito público relacionadas coa actividade forestal.
 - b) Suspensión de autorizacións e permisos a que se refire a presente Lei.
2. As sancións referidas no número anterior teñen a duración máxima de dous anos contados a partir da firmeza, sexa en vía administrativa ou en vía contencioso-administrativa, da resolución sancionadora.
3. Aos efectos do disposto no apartado 1, a consellaría competente en materia forestal comunicará, no prazo de cinco días a partir da firmeza da resolución, a todas as entidades públicas responsábeis da concesión de subvencións e outros beneficios a aplicación desta sanción accesoria.

CAPÍTULO II

Procedemento sancionador

Artigo 54. Competencia sancionadora.

1. Será competente para incoar o procedemento sancionador o delegado provincial da Consellaría con competencias en materia forestal por razón do territorio no que se cometeu a infracción ou daquel con maior superficie afectada.
2. Serán competentes para a resolución dos procedementos sancionadores por infraccións tipificadas na presente Lei:
 - a) O delegado provincial da consellería competente en materia forestal para a imposición de sancións pola comisión de infraccións leves.
 - b) O director xeral competente en materia forestal para a imposición de sancións pola comisión de infraccións graves.
 - c) O conselleiro que teña asignada a competencia en materia forestal para a imposición de sancións pola comisión de infraccións moi graves.

Artigo 55. Prazo de resolución.

O prazo para resolver e notificar nos procedementos sancionadores será de nove meses.

TÍTULO VIII

INCENTIVOS

Artigo 56. Obxecto.

Os incentivos previstos nesta lei poderán destinarse, de acordo coas disponibilidades orzamentarias, á realización de traballos e á adopción de medidas de prevención e loita contra incendios forestais, sexan ou non esixíbeis con arranxo ao previsto na presente lei e demais disposicións aplicábeis. Así mesmo, poderán outorgarse para contribuír á recuperación e restauración de zonas incendiadas, nese caso a concreción do destino dos incentivos será determinada pola consellaría competente en materia forestal.

Artigo 57. Clases.

1. Os beneficios outorgábeis con arranxo á presente lei poderán consistir en calquera dos previstos na normativa de réxime financeiro e orzamentario de Galiza, así como calquera outro que, en desenvolvemento da presente lei, puidese establecerse.
2. As medidas que poidan ser financiadas con arranxo á presente lei, estableceranse regulamentariamente.

Artigo 58. Persoas beneficiarias.

1. Terán acceso aos beneficios previstos nesta Lei todas as entidades e persoas físicas ou xurídicas, de carácter público ou privado, as comunidades e mancomunidades de montes veciñais en man común, xa sexan propietarias ou titulares de terreos ou explotacións forestais, ou sexan titulares dun dereito persoal ou real sobre os mesmos.
2. Na asignación de beneficios outorgarase preferencia a quen dispoña de instrumentos de xestión preventiva do monte debidamente aprobados con arranxo ao previsto nesta Lei.

Artigo 59. Colaboración coas entidades locais.

1. A Xunta de Galiza prestará a súa colaboración ás entidades locais para a prevención e extinción de incendios, ben a través de medios propios, ben por medio de mecanismos de apoio económico.
2. A Xunta de Galiza incluírá nos orzamentos xerais da Comunidade Autónoma dotacións económicas para a sinatura de convenios de colaboración cos concellos para a realización de traballos preventivos regulados na presente lei, especialmente os relativos aos artigos 22 e 23, e co fin de que poidan ter recursos para exercer as competencias previstas na mesma consonte o artigo 331.1 da Lei 5/1997, do 5 de agosto, de administración local de Galiza.

Disposicións adicionais

Primeira

No suposto de autorizacións relativas ás condicións de acceso, circulación e permanencia en zonas forestais, ou que a realización de aproveitamentos agrícolas, gandeiros ou forestais no monte se desenvolvan en terreos calificados, segundo o artigo 9 da Lei 9/2001, de 21 de agosto, de conservación da natureza, como espazos naturais protexidos ou se atopen delimitados dentro de hábitats para a conservación de aves silvestres, conforme prevé a Directiva 79/409/CEE, do Consello, de 2 de abril de 1979, relativa á conservación de aves silvestres e o Real Decreto 439/1980, de 30 de marzo, polo que se regula o Catálogo Nacional de Especies Ameazadas, exixírase ademais informe previo da consellaría competente en materia de medio ambiente.

Segunda

1. Aos efectos de poder intervir axeitadamente na investigación específica das causas dos incendios forestais, a consellaría competente en materia forestal levará un rexistro actualizado onde consten todas as investigacións iniciadas por axentes da autoridade pola provocación ou tentativa de provocación de incendios forestais. A estes efectos, as distintas administracións deberán comunicar o estado de tramitación dos expedientes xudiciais ou sancionadores, así como, no caso de remate dos mesmos, cal foi o resultado das actuacións.
2. Regulamentariamente estableceranse as disposicións relativas á estrutura, ao funcionamento, comunicacións e xestión do devandito rexistro.

3. O regulamento a que se refire o apartado anterior será aprobado no prazo de seis meses desde a entrada en vigor da presente Lei.

Terceira

1. Determinanse as seguintes especies aos efectos da xestión da biomasa vexetal e da ordenación das repoboacións forestais, nos termos establecidos na presente Lei:

ESPECIE	Nome COMÚN
<i>Pinus pinaster</i>	piñeiro galego, piñeiro do país
<i>Pinus sylvestris</i>	piñeiro silvestre
<i>Pinus radiata</i>	piñeiro de monterrei
<i>Pseudotsuga menziesii</i>	piñeiro oregón
<i>Acacia dealbata</i>	mimosa
<i>Acacia melanoxylum</i>	acacia negra
<i>Eucalyptus spp</i>	eucalipto
<i>Calluna vulgaris</i>	queiruga
<i>Chamaespartium tridentatum</i>	carqueixa
<i>Cytisus spp</i>	xesta
<i>Erica spp</i>	uz, carpaza
<i>Genista spp</i>	xesta, piorno
<i>Pteridium aquilinum</i>	fento
<i>Rubus spp</i>	silva
<i>Ulex europaeus</i>	toxó

2. En todo caso, poderán conservarse árbores das especies sinaladas no apartado anterior en calquera clase de terreos incluídos nas redes secundarias de xestión de biomasa no caso de tratarense de árbores senlleiras ou singulares, ou aquelas que cumpran funcións ornamentais ou se atopen ailladas e non supoñan un risco para a propagación de incendios forestais.

Disposicións transitorias

Primeira

A presente lei non será de aplicación á elaboración, alteración e revisión dos plans xerais de ordenación municipal que, á entrada en vigor da mesma, teñan iniciado o trámite de información pública.

Segunda

Entanto non se publique a normativa de desenvolvemento da presente lei, permanecerá en vigor o Decreto 105/2006, do 22 de xuño, polo que se regulan medidas relativas á prevención de incendios forestais, á protección dos asentamentos no medio rural e á regulación de aproveitamentos e repoboacións forestais, naqueles aspectos que non contradigan a presente lei.

Terceira

Entanto non sexan aprobados os instrumentos de planificación preventiva previstos na presente lei, a xestión da biomasa farase dacordo coas seguintes regras:

1. A regulación prevista na letra b) do apartado 1 do artigo 21 e os criterios de xestión de biomasa serán aplicábeis integramente aos terreos incluídos nas faixas de especial protección dos núcleos de poboación, concedéndose un prazo máximo dun ano desde a entrada en vigor da presente Lei para a súa axeitada xestión.

Aos efectos do apartado anterior, entenderase por núcleos de poboación os núcleos rurais delimitados no planeamento urbanístico consonte o artigo 13.5 da Lei 9/2002, de 30 de decembro, de ordenación urbanística e protección do medio rural de Galiza, modificada pola Lei 15/2004, de 29 de decembro.

2. As previsións recollidas no apartado anterior serán de aplicación ás edificacións illadas que á data de entrada en vigor da presente lei tivesen licenza municipal ou fosen legalizadas acolléndose á disposición transitoria quinta da devandita lei, sempre que en ambos casos se acredite a data de inicio da construción con anterioridade ás repoboacións forestais que as circunden.

Para as restantes edificacións desenvolveranse regulamentariamente os criterios de xestión de biomasa aplicábeis.

3. A regulación prevista nas letras c), d), e) e f) do apartado 1 do artigo 21 e os criterios de xestión de biomasa serán aplicábeis a longo da rede viaria, ferroviaria ou as liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica, concédendose un prazo máximo dun ano desde a entrada en vigor da presente lei para a súa axeitada xestión, agás no que atinxe á retirada de especies sinaladas na disposición adicional terceira da presente lei, cuxo prazo máximo será de dous anos desde a entrada en vigor da presente lei.

4. O incumprimento das obrigas previstas nesta disposición constituirá infracción tipificada consonte o previsto no artigo 50.2, apartados 1 e 2 desta lei e habilitará ás administracións competentes para proceder á xestión da biomasa de forma subsidiaria consonte o disposto no artigo 22.

Cuarta

As plantacións forestais existentes á entrada en vigor da presente lei, e en tanto non se aproben os instrumentos preventivos, deberán acollerse ao previsto na mesma de acordo coas seguintes regras:

1. As que se atopen afectadas polas regras de xestión de biomasa previstas na disposición transitoria terceira, deberán axustarse ás mesmas nos prazos indicados nesa disposición.

2. As que, como consecuencia da aplicación do mesmo se atopen a unha distancia inferior ás reguladas no artigo 26 da presente lei, disporán dun periodo de dous anos para adaptarse á citada disposición.

3. No caso de que a adaptación ás distancias reguladas nesta lei supoña a corta total ou parcial de repoboacións que se tiveran realizado ao abeiro de axudas públicas que condicionan a permanencia das plantacións por un periodo superior aos dous anos a que fai

referencia o apartado anterior, os beneficiarios deberán solicitar da dirección xeral competente en materia forestal, dentro do ano seguinte á entrada en vigor desta lei, a autorización para a tala dos exemplares que incumpran as distancias a que fai referencia o artigo 26 da mesma. A consellaría competente en materia forestal regulará os requisitos para a concesión da antedita autorización.

4. O incumprimento das obrigas previstas nesta disposición transitoria constituirá infracción tipificada consonte o previsto nos apartados 2.1 e 2.5 do artigo 50 da presente Lei.

Disposición derogatoria

Quedan derogadas todas as disposicións que contraveñan o disposto na presente Lei

Disposicións finais

Primeira

A regulación contida na presente lei entenderase sen prexuízo do disposto na lexislación galega de emerxencias.

Segunda

Facúltase ao Consello da Xunta de Galiza para ditar as disposicións necesarias para o desenvolvemento regulamentario e aplicación da presente Lei.

Terceira

A presente Lei entrará en vigor ao día seguinte da súa publicación no Diario Oficial de Galiza.